

მასშტაბი

თეატრული
გრაფიკა

გამოცემის 52-ე წელი. (№ 1449). პერიოდი. 1975. ღირსი 20 კაპიკი.

— საამქროს უფროსმა დამაპრა, ოღონდ
ბრიზადას ნუ მიცდენ და ჯამაგირს სახლ-
ში გამოგიგზავნი!

სასადილო

ეს ერთი წელია, სულ ასე სწვრია:
„ხარჩო და კატლეტი... კატლეტი და ხარჩო...“
მომკლა ამ მენიუმ და, ლამის დამახრჩო!
უცვლელი მენიუ!.. (რომელ კუჭს ადაგზნებს?!)
და მხოლოდ თარიღი იცვლება ქაღალდზე!
— ორად-ორი კერძი რომ გაქვთ მარაგშია,
რატომ სხვა საჭმელი არ გააჭაჭანეთ?
— შენ ისე ტლივინებ, გატყობთ, არა გშია!
მიბრძანდი. რომ მოგშივა, მობრძანდი და ჭამე!
რას ვიზამ? ვჩუმდები! (თუმც ცხვარი როდი ჯარ)
მომესმის ქილიკი, დაცივის კილოდა...
მე მოთმინებიდან მაინც არ გამოვდივარ,
მაგრამ მე გამოვდივარ ამ სასადილოდან!

გიორგი შეთეკაური

თბილისის კოლორიტს, მის ცენტრალურ ქუჩებსა და ბაზ-
რების შემოგარენს უკვე დიდი ხანია „შეესისლხორცენ“
ჭრელკაბიანი მანდილოსნები, რომლებიც, ცუდი მეტეორო-
ლოგიური პირობების მიუხედავად, რიყაიდან რიყაამდე
მართავენ სახელდახელო კონცერტებს. მათი მიზანია ვაჭრო-
ბის (უფრო სწორად, სპეკულაციის) „პროგრესული მეთოდის“
დანერგვა. აქ ყურადღება არ ექცევა არც სმენასა და არც
ხმას, ხოლო რაც შეეხება რეპერტუარს, იგი საკმაოდ ღარიბია
და ამოიწურება ერთადერთი რეჩიტატივით: „უვაჩკა“.

ძველად, როდესაც დეფიციტურ საქონლად ითვლებო-
და ლილა, ვანილი და კოსმეტიკური დანიშნულების ტუში, ეს
მოვლენა თავისებურ ასახვას პოულობდა მათ „შემოქმედება-
ში“ და ამ ანსამბლის მიერ შესრულებული „ვანილი“, „სინკა-
ლილი“ და „უივოპის“ საკმაოდ დიდი პოპულარობით სარგებ-
ლობდა.

ახლა კი დარჩა მხოლოდ „უვაჩკა“, თუმცა გაიზარდა მისი
ასორტიმენტი. ლეჭვის მოყვარულს შეუძლია შეიძინოს: ვაშ-
ლის, ფორთოხლის, პიტნისა და ანანასის არომატული საღეჭი
რეზინები. რა თქმა უნდა, პირის გემოს აყოლილი კაცი ამ
ცდუნებას ვერ გაუძლებს და მანეთიანს უყოყმანოდ გაწირავს.
ბაზრის მღერეებს სრულებითაც არ აწყობთ ამპლუის შეცვლა,
მიტ უმეტეს, რომ მათი გუნდი ზოგჯერ (მართალია, კულისე-
ბიდან) პროფესიული აკომპანემენტის თანხლებით ეღერს.

აი, მაგალითიც: იანვრის თვეში, კიროვის სახელობის
საკოლმეურნეო ბაზართან, სახელმწიფო ფილარმონიის მეცი-
ოლინე შალვა მეგრელიშვილი ამ „თვითნაბადი“ ანსამბლის

დაოსტატებას სიამოვნებით უწყობდა ხელს. მაგრამ, სწორედ
იმ საზეიმო და პასუხსავე წუთებში, როდესაც მეცტრო
„კუთვნილ“ ჰონორარს ღებულობდა ოცი ყუთი საღეჭი რეზი-
ნისათვის, კიროვის სახ. რაიმილიციის მუშაკებმა შეაჩერეს...

რადგან სიტყვა საღეჭი რეზინებით მომმარაგებლებზე ჩა-
მოვარდა, დამსახურებას ვერ დაუვუარავთ მეტელეფონე
ლუსია აზაროვას, რომელსაც თხუთმეტი ბლოკი აღმოაჩნდა.
ბლოკში ასი ყუთია, ყუთში კი — ათი „უვაჩკა“. (ამოცანა არც
თუ ისე რთულია, მაგრამ რთულია ფასის დადგენა, რადგან
ჩვენში არც ერთი წარმოება არ უშვებს ამ პროდუქციას).

ოცდახუთი წლის თბილისელ ჭაბუკს — არტემ ასატუროვს
„არ მისცეს საშუალება“ ორმოცდაექვსი ყუთი გაესაღებინა.
ასევე, მომხმარებლის ნაცვლად, მილიციის მუშაკების ხელში
აღმოჩნდა ერევნიდან „საგასტროლოდ“ ჩამოსული ქალბატო-
ნის — შოგოკატ ნაჯარიანის ორმოცდაცამეტი ყუთი, ხოლო
რუზანა ასიტაშვილი ყველაზე მეტად „დაზარალდა“; მას ცა-
მეტი ბლოკი „გაუქრა ზელიდან“.

თუმცა ეს გაუთვალისწინებელი ზარალი ოდნავადაც არ
მოქმედებს ჭრელკაბიან მოხეტიალე მღერეებზე.

— უვაჩ-კა! უვაჩ-კა-ა-ა! — გაისმის პროსპექტებზე, მოედ-
ნებსა და ქუჩებში მკვეთრი კონტრალტო.

— უვაჩ-კა! უვაჩ-კა-ა-ა-ა! — ეპასუხება მას რეჩიტატივით
სოპრანო.

მღერეები, ბედის ცვალებადობის ჯინაზე, კიდევ უფრო
იფურჩქნებიან! როდემდის?!

ს. ისაშვილი

...რატომ აღარ გჭერათ
ჩემი დაპირება?!

ქვემოთ

სარეაქტორი თბილისი ჩოქეთი შემოიარეს... არც ვენა, ვერ მოვახრეთ ყვეალების სიაღ!

საყვიელ ზავეს გაუგებო და ბარბილი... არც — ინფლა, არც — ის და არც — ურჩივარები

უცხოვლო რვა მარტი, რა სათქმელია? მისი ყოფა ბაზარში, ფსის ვაში, ძველი!

ვერ გაგებდ, თქვენმა შვიმ, ცეცხლის ალში ჩაღვია, გაჭიბინე, აწყერო, ცოტა გაწე ღვამია...

ახლა სიტყვებს დასყრდითი, დაპირება გახადეფი. მიმავალ წელს იფიქრო მთელსოცის ქალთა დღე!

ნანა ჯანაშვილი

ნანა ჯანაშვილი, როგორც იტყვიან, არაფერი წერია. მე ვუყვარ, ვეღარ ვეზღო და გინახავი ერთგულთა...

ნანა ჯანაშვილი

ნანა ჯანაშვილი

— ასე რამ დასაბრძანა, ვინმე? — თურმე!

სენსიტიური

— შეაქაფე? რამდენა ჩაახარა? — ასო ოდნავი... — ასო კიო ზეგზავი... — როგორ გაქცეოდა?

ნანა ჯანაშვილი

ნანა ჯანაშვილი

— ანაშვილი, თქვენ პარტიკომისრე დადგინეთ! — ამისთვის, კარგი, უნდა გახადოთ...

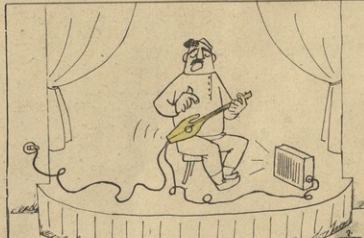
კომარადი ბერბერი

თურმე, რისი ბრავატიკა?!

რეის უფროსთან გაგზავნე პარტია განცხადება, შიგ ჩავეყრე: პოლიტიკა... პარტია... პარტია... პარტია...

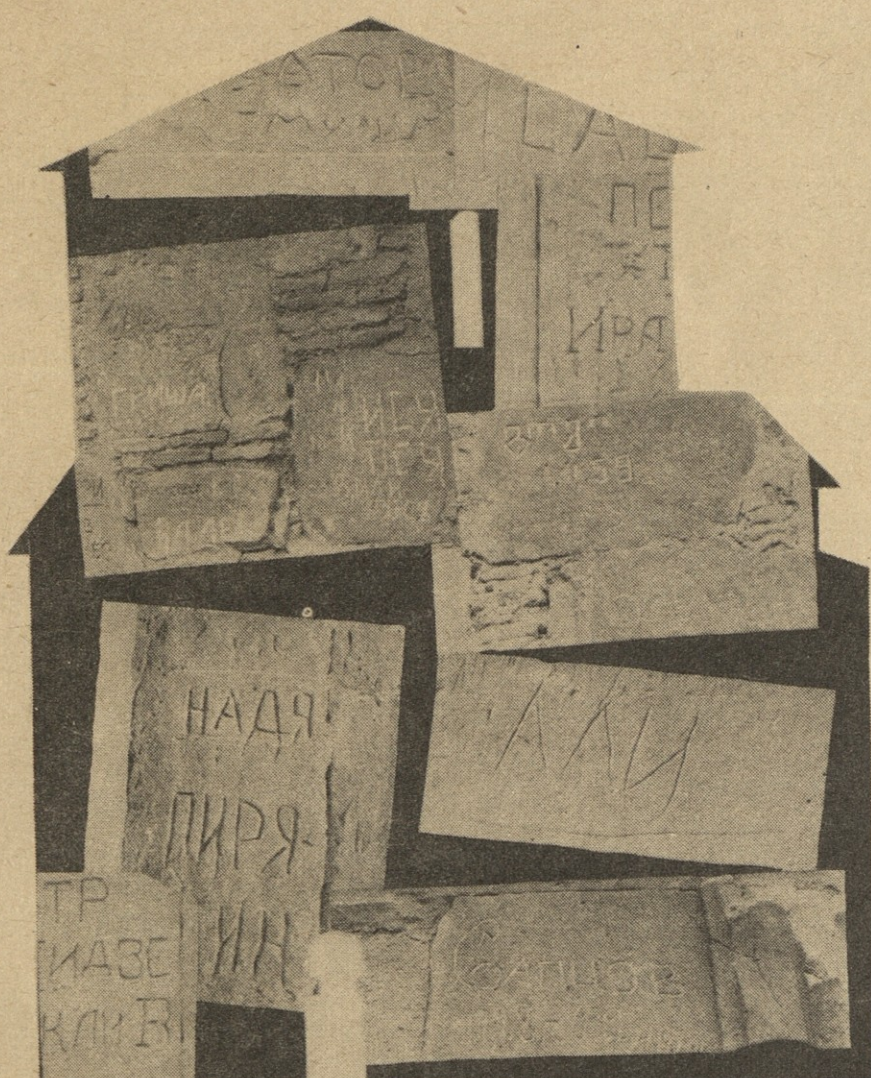
მეორედაც გაგზავნე ჩემს უფროსთან განცხადება, შიგ ვწერა: „მეგობარ, ლაღის წამოვლიდა ჩამოვარდა...“

რას ვინაღმ? გამოჭერდნენ, მერე დღეს დავეყრე: „რაცაა ვერ ვარ თუდნე ქვეყნე რიგი...“

ნანა ჯანაშვილი

მიკვირს, კულტურის ძეგლები როგორ იტანენ ამდენსა?! — გაღაურჩნენ და გაუძლეს მრავალ დროებას, შავ-ბნელსა, მაგრამ ვერსაით გაექცნენ ჯარს მჩხაპნელთა და მჭლახნელთა! რა ამბავია?! რა მოხდა?! ურჯულო ხომ არ დაგვესხა?! —

— რა არის, ავლენ ლექსს რომ გვიბი-
თხამსა?!
— ჟიბნი არ ბამოუხმს და ჩაენამ იყრის
ჯამრს!

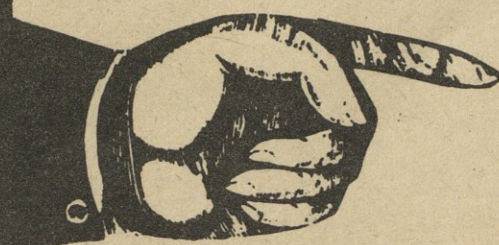
— ერთადერთი, რაც სხვა-
ნაირი შევამჩნიე, ნეკა თითზე
გრძელი ფრჩხილი აქვს.
— მერე?
— მერე? მერე რა, სასწ-
რაფოდ...
— რა მინდაო?
— მიპასუხე, რა ეწოდება
კოლექტივის თითოეული წევ-
რისათვის მტკიცედ დაწესე-
ბულ კანონსო.
— მერე, შენ რა უთხარი?
— რა არ ვუთხარი: წესრი-
გი, რეჟიმი, პასუხისმგებლო-
ბა-მეთქი...
— მერე?
— მერე, თავი გააქნია,
არაო.
— აბა, რა ჭირი უნდა,
ნეტავ?!
— ათი ასოსაგან შესდგება
და, აბა, გამოიტანო.
— ს ე რ ი თ უ ლ ბ ა!
— თერთმეტია.
— კო ლ ე გ ი ა ლ ბ ა!
— ესეც თერთმეტია.
— შედი, ჰკითხე, მეტია,
ნაკლები ხომ არაა, შე კაცო!
— ე რ თ გ უ ლ ე ბ ა!
— ცხრაა.
— ბიჭო, მაინცდამაინც ათ-
იო? ჯალათია! ერთი კვირაა,
მაგისტრისაა ჩაკეტული კაბინე-
ტში? ჯერ სკამიც არ გაუთბია
და... დ ი ს ც ი პ ლ ი ნ ა დათ-
ვალე!
— დ ი ს ც ი პ ლ ი ნ ა! ავ-
შენდით! — აღტაცებით შეს-
ძახა უფროსის მოადგილემ და
უბოდიშოდ უფროსის კაბინეტ-
ში შევარდა.
— დ ი ს ც ი პ ლ ი ნ ა! —
თქვა მან და გაოფილილი შუბ-
ლი ცხვირსახოცით მოიწმინდა.
უფროსმა თავაუღებლად ქვე-
მოდან გამოხედა მოადგილეს,
თანხმობის ნიშნად თავი დაუ-
ქნია და თავისთვის რაღაც
ჩაინიშნა.
— დამიძახეთ იურისტს! —
წყნარად თქვა მან.
სულ მალე უფროსის კაბი-
ნეტში ტრესტის იურისტი იჯ-
და. არც მას დაგვიანებია გა-
რეთ გამოსვლა.
— რა მინდაო? — გამოსვ-
ლისთანავე შემოგვივინენ თა-
ნამშრომლები.
— რა ეწოდებოდა ძველ
ათენში უმაღლეს სასამართლო
და მაკონტროლირებელ ორგა-
ნოსო?
— ჩვენი მოსწყინდა? —
უშნოდ იხუმრა ვიდაცამ.
— ნენა, საიდან მოგვიარა!
— დაგვლუპავს ეს!..
— რამდენი ასოსაგან შესდ-
გებაო, თუ გირთრა, ქე მაინც!
— ა-ზე იწყება და დანარ-
ჩენი შენ იცით...
— რას ერჩი? კაცი ყოფი-

ლა! თუ გამოვიყენებთ, კაი
შპარგალკაა!
იურისტს ბუღალტერი მიპ-
ყვა, ბუღალტერს — ეკონომი-
სტი, ეკონომისტს — საწყო-
ბის გამგე. აწროლდა მთელი
შენობა, აიშალა. ვინ სად და
ვის არ ურეკავდა: „რა ეწოდე-
ბა საჯარო გაყიდვას, სადაც
გასაყიდ საქონელს იძენს ის
პირი, ვინც სხვაზე მეტ თან-
ხას გაიღებს?“
— ვაჭრობა-გასაღებად აინ-
ტერესებს? გენიოსია! — შეა-
ფასა ერთმა. — „რა ეწოდება
კარგად, სპეციალურად შერჩე-
ულ ნარევს?“
— ხარისხს მოჰკიდა ხელი?
მაღაღდე! — ისროლა კომპ-
ლიმენტი მეორემ.
— „საწვიმო საგუნდო სიმ-
ღერაა, ჰიმნი ღმერთთა პატივ-
საცემად. გასვიადებული შექე-
ბა-შემკობა...“ კაკოთი კრუგო-
ზორ! — ტაში შემოჰკრა მესა-
მემ.
— „ქალის სამკაული, შემ-
კული ძვირფასი თვლებით“ —
აბა, ეგეთებიც მოდის? — ჩაი-
ქირქილა მეოთხემ.
პასუხებს არ აგვიანდებოდა.
ერთი არ იყო გამოსული კაბი-
ნეტიდან, რომ მეორე დაუკით-
ხავად შერბოდა შიგ. სიტყვის
კონათა ფიქვრფერკი, რომ იტ-
ყვიან, იქ იყო სწორედ:
— გო დო რ ი! არ ეო ბ ა-
გ ი! ტ ა რ ი ე ლ ი! არ მ ა ტ უ-
რ ა! პ ი ა ნ ი ნ ი! კ უ ლ ო ნ ი!
ყ ბ ე დ ი! ბ ა ნ კ ი! მ ი ნ ო მ ა-
ნ ი ა! ე ბ ი კ ა! ა რ ტ ი კ უ ლ ი!
„ზრუნავს!“, „მოკვდება ასე
მარტო, შეგვიშველოს რამეში!“
„საჭმელი არ უჭამია, მთელი
კვირაა!“, „აი, კაცი!“, „რომ
მომიშვას, დავასწრობ კოც-
ნით!“, „თავიდან ეტყობოდა,
ვინც იყო!“, „ასეთი ახალგაზ-
რდა და როგორ? ერუდირებული!“
„რა დედამ შობა!“ —
მწიფე პანტასავით ცვივოდა
უფროსის მისამართით თქმუ-
ლი, თანამშრომელთა გულიდან
ამონახეთქი მაღლიერებით სა-
ესე სიტყვები.
სამახარობლო ანგელონას
ერგო.
— ა უ ქ ც ი ო ნ ი, ბატონო!
— ა უ ქ ც ი ო ნ ი? ა უ ქ ც ი-
ო ნ ი კარგია! — აღტაცებით
წამოიძახა მან. ვერტიკალუ-
რად — ა უ ქ ც ი ო ნ ი, ჰორი-
ზონტალურად — ა რ ტ ი კ უ-
ლ ი! ზუსტია! მე მოვრჩი! — მან
ყურმილი აიღო, ჩქარებით მი-
სთვის საჭირო ნომერი აკრიფა
და საკმაოდ თვითგამყოფილი
ხმით თქვა: — ფინიშ, ძვირ-
ფასო, მე დაგასწარი!

ინგაბით ფინჯანი ყაზა!

„აბანია“ სულ 160 კილომეტრითაა ტოკიოდან დაშორებული. იაპონიაში ყველამ იცის ამ პატარა რესტორნის სახელი. ალბათ, იღიქრებთ, რომ აქ კულინარიის შედეგები მზადდება. ნურას უკაცრავად! უბრალოდ, რესტორნის მფლობელი კესირო ფუნაკოსი, ორიგინალობის მოყვარულთ, ფინჯან ყავაში... 38 „დოლარს“ ამრობს. არც მეტს, არც ნაკლებს! ნატყორცნი მიზანშია მოხვედრილი. აღმდინათა პატივმოყვარეობა უსაზღვროა და, ამიტომ, ფუნაკოსის რესტორანშიც ყოველთვის ხალხი ირევა. აბა, ვინ იტყვის უარს, რომ საუბარში თითქოს და სხვათა შორის ახსენოს: „იმ დღეს კესიროს რესტორანში ვზივარ და ყავას ვსვამ... დიახ, დიახ, ფინჯანი 38 დოლარი ღირს“... და ა. შ.

აქვე ჩაიც იყიდება, ფინჯანი ორ დოლარად. მაგრამ აქაც თავპირის მტკრევაა. სნობებს ნება ეძლევათ, შეიჭვრიტონ იმ დარბაზში, სადაც მსოფლიოში ყველაზე ძვირად ღირებულ ყავას მიირთმევენ. მოდი

და ნუ ისარგებლება ამით! შემდეგ, წაეიდნენ და გაარკვიონ, ყავა დღე თუ ჩაი. ისე, კესირო ფუნაკოსი კი, ალბათ, ნანობს, რომ ფინჯანი ყავა თავიდანვე 138 დოლარად არ შეაფასა...

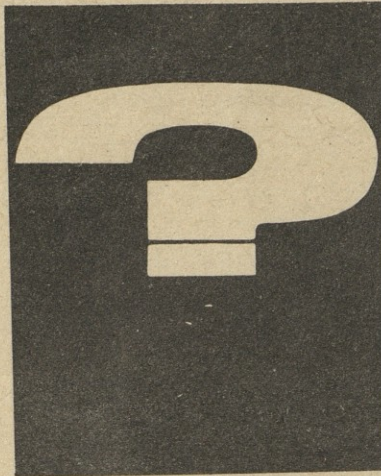
ჩაუღილი რეკორდი

მალრასში, ვადაპაჟანის სამლოცველოსთან, ვინმე ტ. სვამიგალი ახალ რეკორდს შეეჭიდა: თავზე დაიმტვრია 152 ქოქოსის კაკალი. თუმცა, ასორმოცდამეტამეტზე ბელმა უმტყუნა და, კაკლის ნაცვლად, კენჩხო ჩაიმტვრია. თავგატეხილი რეკორდსმენი საავადმყოფოში გააქანეს. გონს როცა მოვიდა, განაცხადა, რომ, როგორც კი მომჯობინდება, წვრთნას განაგრძობს და არ მოისვენებს მანამდე, სანამ თავზე 200 კაკალს არ დაიმტვრევს.

რას იზამთ, რეკორდი რეკორდი!

თაღარიბიანი ჰვრივი

ამერიკის შეერთებული შტატების ერთ-ერთი სოფლის სასაფლაოზე ასეთ ეპიტაფიას შეხვდებით: „აქ განისვენებს ჯეიმს ჰ. რენდომი, გარდაიცვალა 1800 წლის 1 აგვისტოს. განსვენებულის გულდათუთქული ქვრივი ელის ნუგიშს. იგი 24 წლისაა, ერთგული, კარგი ცოლის ყველა მონაცემი აქვს, ცხოვრობს ამავე სოფელში, ჩერჩსტრიტზე, სახლი № 4“.

სიცილი ყველგან

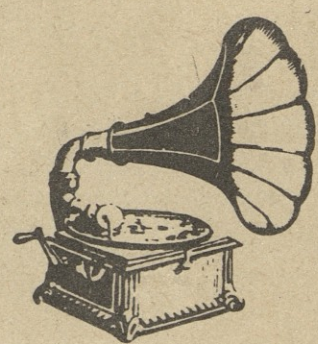
როგორ დავეხმაროთ სტუდენტებს, რომლებსაც გამოცდაზე თავგზა ებნევათ და მეტყველების უნარსაც კი კარგავენ? — ეს პრობლემა დღეს არაერთ უნივერსიტეტსა და კოლეჯს აწუხებს.

ამერიკელ ფსიქოლოგთა აზრით, მათ შეიძლება დაეხმაროს... სიცილი. ამ ჰიპოთეზის შესამოწმებლად ჩატარდა ცდა. ქიმიის გამოცდაზე 215 სტუდენტი დაჰყვეს ისინი შევიდნენ, რომლებიც ძალზე ლელავდნენ, მეორეში — უფრო ნაკლებად მღელვარენი, ხოლო მესამეში კი ისინი ბრძანდებოდნენ, რომლებსაც სულ არ ეშინოდათ გამოცდებისა.

პირველი ჯგუფის სტუდენტთა საგამოცდო ბილეთებში კითხვები იუმორისტულ ფორმით იქნა დასმული. მეორე ჯგუფისას — ნაშევარი იუმორი და ნაშევარი ისევ ძველებურად. მესამეს კი ჩვეულებრივ, მშრალ, თეორიულ ენით ჩამოყალიბებული კითხვები მისცეს.

რეზულტატი ასეთი გახლდათ: პირველი და მეორე ჯგუფის სტუდენტებიდან ყველამ კარგად ჩააბარა გამოცდა, ხოლო მესამე ჯგუფიდან კი ბევრნი ჩაიჭრნენ. იუმორმა კიდევ ერთხელ გამოაჩინა თავისი მაგიური ძალა.

ფსიქოლოგები თვლიან, რომ იუმორი ეხმარება სტუდენტებს დაბრუნონ ნორმალური მდგომარეობა, მოიკრიბონ აზრი და გაბედულად გავიდნენ გამოცდაზე. თუმცა ზოგი საკითხის იუმორით შეფერადება არც ისე იოლია. აბა, როგორ გინდათ სახუმარო ფორმა მისცეთ ასეთ რამეს: „მოლეკულარული თეორიის შემოქმედება ქიმიური რეაქციის რეზულტატების პროგნოზირებაზე“...

ნახ. 8. ლომიძისა

ნათო ზურგს უმაგრებს იმ ძირგამომთრეულ ძალებს, რომლებიც ცდილობენ, დაამხონ კანონიერი მთავრობა და გაჰყონ კვიპროსის რესპუბლიკა.

ნათოს უკანაფილი აჩრდილი

